

Prawa miejskie - 1339

UCHWAŁA Nr LII/ 441 /18

Rady Miasta Sanoka

z dnia 10 kwietnia 2018 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działanie Burmistrza Miasta Sanoka

Na podstawie art. 18a ust. 4 i 5 o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017, poz. 1875) w zw. z § 6 Regulaminu Komisji Rewizyjnej stanowiącego załącznik nr 3 do Statutu Miasta,

**Rada Miasta Sanoka
uchwala co następuje:**

§ 1

Po rozpatrzeniu treści skargi na działanie Burmistrza Miasta Sanoka z dnia 15 lutego 2018 r., wniesionej przez [imię i nazwisko], w Sanoku w imieniu [imię i nazwisko], dotyczącej nie wyrażenia zgody na urządzenie wjazdu na kopertę pod księgarnią „NOVA” – uznaje się skargę za bezzasadną, z przyczyn określonych w uzasadnieniu, stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

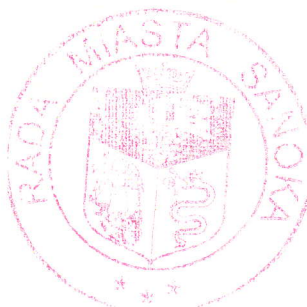
Uchwała wraz z uzasadnieniem podlega przekazaniu skarżącej.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Sanoka.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

**Przewodniczący
Rady Miasta**

Zbigniew Daszyk

UZASADNIENIE

Wraz z pismem z dnia 15 lutego 2018 r. adwokat
w Sanoku, złożyła w tutejszym Urzędzie Miasta skargę na działanie Burmistrza Miasta Sanoka w przedmiocie dotyczącym nie wyrażenia zgody przez Burmistrza na urządzenie wjazdu na kopertę pod księgarnią „NOVA”

Mając na uwadze iż zgodnie z art. 18a ustawy o samorządzie gminnym Komisja Rewizyjna została powołana w celu kontroli działalności Burmistrza, uzasadnione było zaopiniowanie przez nią wniesionej skargi pod kątem zasadności zarzutów w niej zawartych.

Komisja Rewizyjna dokonała analizy zarzutów zawartych w skardze, zapoznała się z zebraną w sprawie dokumentacją w tym. m.in. uprzednio prowadzoną korespondencją pomiędzy Burmistrzem Miasta Sanoka oraz , a także w trakcie posiedzenia komisji wysłuchała obszernych wyjaśnień złożonych przez zastępcę Burmistrza Miasta Sanoka – Edwarda Olejkę oraz Naczelnika Wydziału Gospodarki Komunalnej – Jacka Gomułki.

W uzasadnieniu skargi podniesiony został zarzut, iż Burmistrz wszedł w prerogatywę policji, która jest uprawniona do stwierdzenia czy dane rozwiązanie komunikacyjne jest urządzone w sposób spełniający wszelkie wymogi bezpieczeństwa. Słusznie jednak Burmistrz w uprzednio prowadzonej korespondencji, powołał się na § 113 ust. 7 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, gdzie ustawowo zostało określone jakie miejsca uznaje się obligatoryjnie za zagrażające bezpieczeństwu ruchu drogowego, w tym m. in. w obszarze oddziaływania skrzyżowania lub węzła. Mając na uwadze brzmienie art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, Burmistrz posiada obowiązek podejmowania rozstrzygnięć zgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, wobec czego w tej sytuacji powołanie się przez niego wyżej przywołane rozporządzenie było jak najbardziej właściwe. Nic w tej kwestii nie może zmienić pozytywne zaopiniowanie proponowanego rozwiązania komunikacyjnego przez Policję oraz Powiatowy Rejon Dróg, gdyż to wskazane rozporządzenie reguluje brak możliwości wprowadzenia danego rozwiązania komunikacyjnego. Ponadto należy mieć na uwadze iż istnieje ugruntowane orzecznictwo, wyrażone m. in. przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w orzeczeniu z dnia 27 października 2011 r. , sygn. akt: VII SA/Wa 1248/11, który w treści uzasadnienia w odniesieniu do jednej z przesłanek wymienionych w § 113 ust. 7, wskazał iż zgodnie z treścią przepisu § 113 ust. 7 pkt 5 rozporządzenia z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430 ze zm.) okoliczność, iż działka zlokalizowana jest przy odcinku drogi, na którym występuje dodatkowy pas ruchu, wyłącza co do zasady możliwość ustanowienia zjazdu, a tym samym wyznacza granice uznania administracyjnego. Jest to okoliczność obiektywna, niepodlegająca ocenie organu. Jej wystąpienie przekłada się co do zasady automatycznie na obowiązek wydania decyzji odmownej. Wyżej wskazana sytuacja znajduje analogiczne zastosowanie

w przypadku pozostałych przesłanek wymienionych w § 113 ust. 7 rozporządzenia, w tym pkt. 1.

W skardze ponadto pojawia się zarzut, jakoby w piśmie Burmistrza znajdowały się sprzeczności, z uwagi na fakt domniemanego wyrażenia zgody na obniżenie krawężników, a jednocześnie wydania opinii negatywnej co do urządzenia wjazdu zgodnie z wnioskiem mieszkańców. Należy jednak zauważyć że powyższe twierdzenia stanowią pewnego rodzaju nadinterpretację słów wyrażonych przez Burmistrza w piśmie z dnia 04 grudnia 2017 r. Burmistrz wskazał jedynie, możliwy wariant rozwiązania, który powinni mieszkańcy rozważyć, natomiast nie wyraził w żaden sposób iż optuje on za takim rozwiązaniem. Ponadto te dwie kwestie tj. obniżenie krawężników oraz urządzenie wjazdu, stanowią całkiem dwie niezależne kwestie, negatywne odniesienie się przez Burmistrza do sugerowanej zmiany wjazdu nie wyklucza dokonania przeprowadzenia innych modyfikacji, które nie są sprzeczne z powoływanym rozporządzeniem.

Należy mieć na uwadze, iż Burmistrz nie może wydać rozstrzygnięcia w przypadku braku podmiotu uprawnionego do złożenia w tym zakresie właściwego wniosku. W przedmiotowej skardze jako podmiot skarżący wskazywani są [redacted], natomiast skargi podpisane są przez [redacted], która nie przedstawiła swojego pisemnego upoważnienia do reprezentowania mieszkańców. Stroną postępowania może być jedynie spółdzielnia mieszkaniowa, która reprezentuje interesy zrzeszonych mieszkańców, a oświadczenia woli w jej imieniu składa powołany do tego organ zarządzający. Tym samym nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 28 i 29 kodeksu postępowania administracyjnego, warunkujące uzyskanie przymiotu strony. Stan interesu faktycznego zainteresowanych nie jest wystarczający dla przyznania uprawnień strony w postępowaniu administracyjnym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, przyjęto stanowisko iż skarga [redacted] złożona w imieniu „Mieszkańców [redacted]” - jest bezzasadna. Skarżący w treści skargi nie wykazał, w jaki sposób działanie Burmistrza miałyby naruszać praworządność, polegać na zaniedbaniu lub nienależytym wykonywaniu zadań.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U z 2017, poz. 1257), w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIASTA
Zbigniew Daszyk